

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2705/2021
21.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вукашин Сојкић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је пуномоћник Владимир Стојковић, адвокат из ..., ради иселења по тужби и утврђења по противтужби, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2046/19 од 05.11.2019. године, у седници одржаној 21.12.2022. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2046/19 од 05.11.2019. године, као изузетно дозвољеној по одредби члана 395. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2046/19 од 05.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 1048/17 од 23.11.2018. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да се са свим лицима и стварима иселе из куће и помоћних објеката тужиоца постојећих у ..., у улици ... бр. ..., који се објекти налазе на кп. бр. .../... КО ... и да наведене објекте и парцелу која има површину 5,16 ари предају у државину тужиоцу испражњену од лица и ствари. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка солидарно плате 643.150,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужених којим су тражили да се утврди да је мајка тужених ББ и ВВ, а супруга туженог ГГ, била члан породичног домаћинства сада покојне ДД, бивше из ... и да је постала носилац станарског права – закупац стана, који представља приземну стамбену зграду од тврдог материјала која се састоји од једне собе, кухиње, предсобља, подрума, дворишног клозета и шупе постојеће на кп. бр. .../... КО ... у површини од 5,10 ари у улици ... број ... у ..., са правом коришћења напред наведене парцеле, на којој се налази напред описана стамбена зграда са помоћним објектима, да је покојна ЂЂ по наведеном основу са овде туженима као члановима своје породице била корисник напред описаног стана који и сада користе по наведеном основу и да је тужилац дужан да туженима као законским наследницима сада покојне ЂЂ иза њеног живота члановима њеног породичног домаћинства ово право призна и да са туженим, кога они сами међусобним споразумом одреде, закључи уговор о закупу описаног стана.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2046/19 од 05.11.2019. године, одбијена је, као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложили су да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП, због разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и потребе за новим тумачењем права.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу РЗ 2/21 од 08.04.2021. године, предложено је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2046/19 од 05.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд није везан предлогом апелационог суда, па оцењујући услове за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, на основу члана 395. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), јер је ранија пресуда укинута 18.12.2007. године, налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној на основу члана 395. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је иселење по тужби и по противтужби ради утврђења да је мајка тужених ББ и ВВ, а супруга туженог ГГ, покојна ЂЂ, била члан породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права на предметној непокретности и да тужени, као чланови њеног породичног домаћинства имају право да наставе са коришћењем предметне непокретности. О основаности захтева тужиоца за иселење тужених из предметне непокретност, односно о постојању основа за коришћење предметне непокретности од стране тужених, побијаном одлуком одлучено је уз примену материјалног права, члана 34. Закона о становању („Службени гласник РС“, бр. 50/92...46/98), које не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима као у овој правној ствари. Имајући у виду наведено, и како чињенично и правно не одговарају предметном случају одлуке Врховног суда Србије Рев 1268/93 од 21.04.1993. године и Рев 1404/94 од 28.04.1994. године, на које се указује ревизијом, и како одлука о основаности тужбеног и противтужбеног захтева зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку на коме је заснована побијана одлука, то следи да у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, са којих разлога нису испуњени услови из члана 395. став 1. ЗПП, и са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Оцењујући дозвољеност ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим

поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исељења поднета је 24.03.2003. године, а вредност предмета спора у тужбу и у уводу првостепене пресуде означена је износом од 4.000,00 динара.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да је ревизија тужених недозвољена, применом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић